

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 105

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 10 februarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
10. — Instrucțiuni ale viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 167/2009 privind scoaterea din funcțiune, valorificarea și casarea bunurilor în unitățile Ministerului Afacerilor Interne	2–4
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
53. — Hotărâre pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de grefier la instanțele judecătorești și la parchetele de pe lângă acestea, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 126/2007	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015	5–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

INSTRUCȚIUNI

pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 167/2009 privind scoaterea din funcțiune, valorificarea și casarea bunurilor în unitățile Ministerului Afacerilor Interne

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următoarele instrucțiuni:

Art. I. — Instrucțiunile viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 167/2009 privind scoaterea din funcțiune, valorificarea și casarea bunurilor în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 31 august 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Animalele de serviciu pentru care, în urma evaluării calităților psiho-fizice și de serviciu de către comisia de specialitate din cadrul Centrului Chinologic „Dr. Aurel Greblea” Sibiu sau de către personalul ce îndeplinește atribuții de medic veterinar pentru unitățile Ministerului Afacerilor Interne, se constată că nu au calitățile necesare niciunei categorii de serviciu sau și-au pierdut aptitudinile de serviciu se propun direct pentru scoaterea din funcțiune, respectiv declasare, în vederea valorificării.”

2. La articolul 16 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) documentul emis de autoritatea competentă din care să rezulte că mijloacele fixe respective nu se încadrează în parametrii de siguranță;”.

3. La articolul 20 litera b), punctul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„9. mijloacele specifice de supraveghere și control al trecerii frontierei: aparate cu raze X pentru controlul bagajelor și coletelor poștale; aparate cu raze X pentru controlul scrisorilor și trimerilor poștale; detectoare portabile de substanțe explozive; aparate de detectare a drogurilor; inventarul de complet al laboratoarelor criminalistice; spectrografe pentru detectarea și identificarea drogurilor și explozibililor; echipamente pentru înregistrarea rapidă a amprentelor; truse de măsurare a densității; echipamente de supraveghere aflate în dotarea autospecialelor de supraveghere a frontierei pe principiul termoviziunii, după delotizarea acestora; echipamente portabile de supraveghere cu intensificator de imagine/pe principiul termoviziunii/pe principiul conversiei radiației infraroșii; echipamente de detecție radiații nucleare/materiale radioactive; echipamente radiologice, altele decât cele medicale; echipamente criminalistice aflate în dotarea autolaboratoarelor criminalistice, după delotizarea acestora.”

4. La articolul 35, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — (1) Animalele de serviciu și de reproducție care, potrivit constatărilor personalului ce îndeplinește atribuții de medic veterinar oficial pentru unitățile Ministerului Afacerilor Interne, și-au pierdut aptitudinile specifice și nu au fost valorificate conform prevederilor prezentelor instrucțiuni se pot

ceda cu titlu gratuit către persoane fizice sau juridice, în termen de 15 zile de la data parcurgerii procedurilor de valorificare, la solicitarea acestora, pe baza aprobării ordonatorului de credite. Conducătorii câinilor de serviciu și îngrijitorii cailor de serviciu scoși din funcțiune și nevalorificați au prioritate la preluarea acestora cu titlu gratuit. Documentul care stă la baza cedării cu titlu gratuit la persoane juridice/fizice este procesul-verbal de predare-preluare, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 5a.”

5. La articolul 63, după litera c) se introduce o nouă literă, litera c1), cu următorul cuprins:

„c1) substanțele speciale pentru stingerea incendiilor și-au pierdut caracteristicile fizico-chimice și drept urmare au fost declarate necorespunzătoare pe baza analizelor de laborator și a rapoartelor de încercare emise de organisme abilitate în acest sens;”.

6. La articolul 64, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul bunurilor materiale de resortul armament, muniții și tehnică specială, la care nu se poate determina durata de folosință din cauza necunoașterii anului de achiziție sau a anului de fabricație, se va lua în considerare anul de fabricație cel mai recent al unui produs identic sau anul cel mai recent în care a fost achiziționat un produs identic, aflat în dotare. Acest fapt se menționează în Raportul tehnic justificativ care însoțește documentele de declasare și casare.”

7. La articolul 76, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) În scopul eliminării cheltuielilor în valută determinate de transportul în țară al bunurilor care îndeplinesc condițiile pentru scoaterea din funcțiune/declasare și casare, aflate în dotarea birourilor atașărilor de afaceri interne, se procedează la scoaterea din funcțiune/declasare și casarea acestora la posturi, pe timpul activităților de conducere, îndrumare și control desfășurate de structurile Ministerului Afacerilor Interne cu atribuții în domeniu.

(4) Scoaterea din funcțiune/Declasarea, respectiv casarea bunurilor prevăzute la alin. (3) se efectuează după primirea aprobării ordonatorului de credite, potrivit competențelor, iar deșeurile rezultate în urma casării se predau la serviciile de salubritate ale localității în care este prevăzut postul.”

8. În cuprinsul anexei nr. 1b, denumirea rubricii nr. 1 din tabel se modifică și va avea următorul cuprins:

„Denumirea bunurilor materiale [pentru autovehicule se vor înscrie numărul de înregistrare și numărul de identificare (VIN)]”.

9. În cuprinsul anexei nr. 1b, denumirea rubricii nr. 4 din tabel se modifică și va avea următorul cuprins:

„Anul fabricației (în cazul autovehiculelor se va înscrie și numărul de kilometri parcurși)”.

10. În anexa nr. 3, punctul I se modifică și va avea următorul cuprins:

„I. Evaluarea mijloacelor fixe de natura vehiculelor rutiere

Mijloacele fixe de natura vehiculelor rutiere (autovehicule, remorci și semiremorci, inclusiv cele speciale), se evaluează cu ajutorul relației:

$$P(v) = P(a) \times C(ut) \times C(st)[1 - 0,6 \times D(e)/D(n)],$$

în care:

$P(v)$ — prețul inițial de vânzare (prețul de începere a licitației conform Hotărârii Guvernului nr. 81/2003 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea procedurilor pentru valorificarea bunurilor scoase din funcțiune, precum și a celor scoase din rezervele proprii, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare), exprimat în lei;

$P(a)$ — prețul actualizat al bunului, exprimat în lei la data evaluării, care se stabilește astfel:

— pentru vehiculele aflate în fabricația curentă sau pe piață, se consideră prețul de achiziție al bunului respectiv la data evaluării;

— pentru vehiculele care nu se mai fabrică sau nu se mai află pe piață, prețul actualizat se obține prin aplicarea la valoarea contabilă a coeficientului de inflație publicat de către Institutul Național de Statistică în Buletinul statistic de prețuri, aferent perioadei de timp scurse de la data înregistrării valorii contabile până la data evaluării, pentru grupa de produse corespunzătoare;

$C(nt)$ — coeficientul de nivel tehnic, determinat cu relația: $C(nt) = 1 - 0,03 \times n$, unde: n — vechimea în ani a vehiculului rutier; pentru n mai mare sau egal cu 25 se va considera $C(nt) = 0,25$;

$C(st)$ — coeficientul de stare tehnică (numai pentru autovehicule), care este variabil în funcție de rulajul autovehiculului și va avea valori cuprinse în intervalul $[1; 0,5]$, astfel:

— 1 când autovehiculul a efectuat un rulaj mai mic de 10.000 kilometri;

— 0,9 când autovehiculul a efectuat un rulaj cuprins între 10.001 și 50.000 kilometri;

— 0,8 când autovehiculul a efectuat un rulaj cuprins între 50.001 și 100.000 kilometri;

— 0,7 când autovehiculul a efectuat un rulaj cuprins între 100.001 și 150.000 kilometri;

— 0,6 când autovehiculul a efectuat un rulaj cuprins între 150.001 și 200.000 kilometri;

— 0,5 când autovehiculul a efectuat un rulaj de peste 200.001 kilometri;

$D(e)$ — durata de exploatare, reprezentând vechimea vehiculului rutier exprimată în ani;

$D(n)$ — durata normală de utilizare a vehiculului rutier exprimată în ani, conform reglementărilor în vigoare.

În cazul în care este îndeplinită condiția $D(e) > 1,4 \times D(n)$, se va aplica relația:

$$D(e)/D(n) = 1,4.$$

Prețul inițial astfel obținut poate fi corectat cu până la $\pm 10\%$ de către comisia de evaluare pentru fiecare vehicul, atunci când apreciază pe bază de argumente, că starea tehnică a vehiculului rutier justifică modificarea prețului. În cazul modificării, prețul corectat devine prețul inițial.”

11. În anexa nr. 3, punctul II se modifică și va avea următorul cuprins:

„II. Evaluarea altor categorii de bunuri materiale

Evaluarea bunurilor materiale la care durata normală de utilizare depinde de durata de utilizare, starea tehnică și uzura

morală, precum și toate categoriile de bunuri de resortul armament, muniții și tehnică specială, se va face cu formula:

$$P(v) = P(a) \times C(ut) \times C(st) \times C(um),$$

unde $P(v)$ și $P(a)$ sunt explicitați la pct. I, iar:

$C(ut)$ — coeficient de utilizare, care reprezintă diminuarea valorii bunului din cauza funcționării, determinat în funcție de numărul de ani în care a fost utilizat, având ca bază anul introducerii în dotare și anul scoaterii din funcțiune/declasării, având următoarele valori:

— 1 pentru bunurile care nu au fost utilizate. Pentru toate categoriile de muniții nu se aplică coeficientul 1, indiferent de anul de fabricație;

— 0,9 pentru bunurile cu utilizare până la 2 ani inclusiv;

— 0,8 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 2 ani și până la 5 ani inclusiv;

— 0,6 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 5 ani și până la 8 ani inclusiv;

— 0,55 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 8 ani și până la 10 ani inclusiv;

— 0,5 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 10 ani și până la 15 ani inclusiv;

— 0,4 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 15 ani și până la 20 de ani inclusiv;

— 0,3 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 20 de ani și până la 25 de ani inclusiv;

— 0,2 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 25 de ani și până la 30 de ani inclusiv;

— 0,1 pentru bunurile cu utilizare mai mare de 30 de ani;

Durata de utilizare a fiecărui bun supus evaluării se calculează cu formula:

$$D(u) = (\text{anul retragerii din folosință}) - (\text{anul dării în folosință})$$

$C(st)$ — coeficientul de stare tehnică reprezintă diminuarea valorii în funcție de situația stării tehnice în care se găsește bunul la data evaluării și este egal cu:

— 1 pentru bunuri în stare de funcționare, care nu au îndeplinit durata normală de utilizare;

— 0,6 pentru bunuri în stare de funcționare, care au durata normală de utilizare îndeplinită;

— 0,5 pentru bunuri cu nevoi de reparații;

— 0,15 pentru bunuri de pe care a fost retras cu documente legale cel puțin un ansamblu de bază, precum și pentru bunurile aflate la starea de casare;

$C(um)$ — coeficient de uzură morală, reprezintă diminuarea valorii bunului din cauza vechimii și este determinat în funcție de numărul de ani, având ca bază anul fabricației și anul în care se face evaluarea și are următoarele valori:

a) pentru muniție și elementele de muniție, cu excepția muniției de infanterie:

— 1 pentru bunurile cu vechimea cuprinsă între 0 și 15 ani;

— 0,5 pentru bunurile cu vechimea cuprinsă între 16 și 30 de ani;

— 0,2 pentru bunurile cu vechimea mai mare de 30 de ani;

b) pentru muniția de infanterie:

— 1 pentru bunurile cu vechimea cuprinsă între 0 și 25 de ani;

— 0,5 pentru bunurile cu vechimea cuprinsă între 26 și 35 de ani;

— 0,2 pentru bunurile cu vechimea mai mare 35 de ani;

c) pentru armamentul de infanterie:

— 1 pentru bunuri cu vechimea cuprinsă între 0 și 15 ani;

— 0,6 pentru bunuri cu vechimea cuprinsă între 16 și 20 de ani;

— 0,4 pentru bunuri cu vechimea cuprinsă între 21 și 30 de ani;

— 0,2 pentru bunuri cu vechimea mai mare de 30 de ani;

d) pentru celelalte bunuri:

$C(um) = C(nt)$

Vechimea V a fiecărui bun supus evaluării se calculează cu formula:

$V = (\text{anul curent}) - (\text{anul de fabricație})$

12. În anexa nr. 3, la punctul III, definirea termenului $P(a)$ din formula prețului inițial de vânzare $P(v)$ se modifică și va avea următorul cuprins:

„ $P(a)$ — prețul actualizat al bunului, exprimat în lei, la data evaluării, care se stabilește în mod similar cu cel de la pct. I.”

13. În anexa nr. 8, denumirea rubricii nr. 7 din tabel se modifică și va avea următorul cuprins:

„Condiția tehnică din Instrucțiunile viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 167/2009 care justifică declararea și casarea (art. și lit.)”.

14. În anexa nr. 8, denumirea comună a rubricilor nr. 8 și 9 din tabel se modifică și va avea următorul cuprins:

„Durata de utilizare”.

Art. II. — Prezentele instrucțiuni se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

București, 5 februarie 2015.

Nr. 10.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de grefier la instanțele judecătorești și la parchetele de pe lângă acestea, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 126/2007

Având în vedere dispozițiile art. 36 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de grefier la instanțele judecătorești și la parchetele de pe lângă acestea, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 126/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 4 aprilie 2007, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 24, alineatul (3) va avea următorul cuprins:**

„(3) Pentru ocuparea posturilor vacante de tehnician criminalist, dispozițiile prezentului regulament se aplică în mod corespunzător. În cadrul probei practice se va include verificarea următoarelor cunoștințe și abilități:

- realizarea fotografiilor și video-filmărilor judiciare;
- realizarea schițelor/desenelor la scară;

— fixarea fotografică și video și/sau a mijloacelor materiale de probă;

— stabilirea poziției obiectelor prin relaționare cu repere;

— descrierea obiectelor în detaliu (natură, culoare, formă, dimensiuni, stare de agregare);

— marcarea pe schiță sau pe desene prin simboluri sau scriptic;

— efectuarea înregistrărilor audio/video în ambiantal și a declarațiilor persoanelor, conform dispozițiilor Codului de procedură penală;

— efectuarea de copii ale suporturilor ce conțin informații în format digital (CD/DVD);

— transferul de informații de la un mediu de stocare la altul.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Marius Badea Tudose**

București, 15 ianuarie 2015.

Nr. 53.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 1**din 19 ianuarie 2015**

Dosar nr. 29/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele Completului
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Luciana Mera	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Claudia Nicoleta Nedelea	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în sensul de a se stabili dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an și 4 luni închisoare și 4 ani și 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie.

La ședința de judecată a participat doamna Claudia Nicoleta Nedelea, magistrat-asistent în cadrul secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul procuror Cosmin Grancea din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii. În acest context, a arătat că la nivelul instanțelor naționale s-au conturat următoarele opinii:

Cu privire la prima problemă de drept supusă dezlegării, în opinie majoritară, s-a susținut că dispozițiile art. 308 alin. (1) din

Codul penal reprezintă o formă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

În a doua opinie exprimată s-a apreciat că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă.

În a treia opinie exprimată s-a apreciat că în conținutul art. 308 din Codul penal este descrisă o infracțiune autonomă, arătându-se că acest text de lege reglementează o infracțiune de sine stătătoare, și anume delapidarea săvârșită de un funcționar care nu este funcționar public, și nu reprezintă o cauză de reducere a pedepsei și nici o formă atenuată a infracțiunii în discuție.

Cu privire la a doua problemă de drept supusă dezlegării, în opinie majoritară, s-a apreciat că pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an și 4 luni închisoare și 4 ani și 8 luni închisoare.

În opinie minoritară s-a considerat că pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Magistratul-asistent a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

A mai învederat că la data de 12 decembrie 2014 Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 2.725/C/3402/III-5/2014 prin care s-a adus la cunoștință că în cadrul Secției Judiciare — Serviciul judiciar penal a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept supusă dezlegării în prezenta cauză, fiind depuse și concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a acordat cuvântul asupra eventualelor cereri sau chestiuni prealabile și, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat procurorului să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că, prealabil discutării problemei de drept ridicate de Curtea de Apel Oradea, va face referiri cu privire la admisibilitatea sesizării. În acest sens a susținut că în cauză sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, având în vedere că sesizarea a fost formulată de un complet al Curții de Apel Oradea, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, cauza se află în cursul judecării, chestiunea de drept supusă dezlegării nu a mai făcut obiectul unei hotărâri prealabile sau a unui recurs în interesul legii, iar de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Pe fondul problemei de drept supuse dezlegării a arătat că dispozițiile art. 308 din Codul penal prevede, într-o formă unică,

variante atenuate ale unora dintre infracțiunile de corupție și de serviciu. În primul alineat al articolului este definit subiectul activ al variantei atenuate — funcționarul privat, iar în alineatul doi este prevăzută sancțiunea aplicabilă infracțiunilor al căror subiect activ este funcționarul privat.

A precizat că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o normă de referire care conține sancțiunea și un element de dispoziție, acela referitor la subiectul activ, fiind incomplet cu privire la acel element al dispoziției referitor la regula de conduită impusă. Sub acest aspect, art. 308 se va completa prin preluarea regulilor de conduită, a dispoziției din articolele la care se face referire în primul alineat al articolului. Așadar, art. 308 din Codul penal, atât prin elementele pe care le conține, cât și prin acelea la care face referire, reglementează condițiile în care anumite fapte constituie infracțiuni, respectiv conținutul juridic al acestora.

Pentru aceste motive, reprezentantul Ministerului Public a arătat că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunilor prevăzute de art. 289—292, 295, 297, 301 și 304 din același cod.

De altfel, ori de câte ori legiuitorul a reglementat cauze de reducere a pedepsei, le-a calificat ca atare prin denumirea marginală a articolului care le prevede. În acest sens exemplifică art. 172 din Codul penal anterior, art. 411 din Codul penal actual sau art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Prin urmare, dacă voința legiuitorului ar fi fost în sensul caracterizării art. 308 din Codul penal drept o cauză de reducere a pedepsei, aceasta ar fi fost prevăzută expres. Pe de altă parte, reprezentantul Ministerului Public a subliniat că art. 308 din Codul penal are corespondent în art. 258 alin. 1 din Codul penal anterior. Or, în doctrina anterioară, aceste dispoziții au fost întotdeauna analizate în cadrul infracțiunilor la care se făcea referire (art. 246, 247, 250 din Codul penal anterior), în secțiunile privind conținutul juridic al acestor infracțiuni (cele referitoare la subiectul activ, respectiv referitoare la sancțiune). Analiza acestor dispoziții confirmă concluzia că acestea reprezentau variante atenuate ale infracțiunilor la care se făcea referire.

Concluzionând, a solicitat instanței să pronunțe o soluție prin care să se stabilească că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

Referitor la a doua problemă de drept supusă dezlegării privind modul de calcul al termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 295 din Codul penal coroborat cu art. 308 din același cod, a arătat că rezolvarea acesteia derivă din interpretarea anterior dezvoltată, astfel că, întrucât art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare, la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale relevante sunt avute în vedere limitele de pedeapsă reduse potrivit art. 308 alin. (2) din Codul penal.

Prin urmare, termenul de prescripție a răspunderii penale va fi de 5 ani, conform dispozițiilor art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse cuprinse între 1 an și 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare.

Pentru aceste considerente, a solicitat instanței să constate că sesizarea este admisibilă și să pronunțe o soluție concordantă cu cele precizate atât oral, cât și în concluziile scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, rămânând în pronunțare asupra sesizării formulate.

După care,

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 20 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.819/271/2009*, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unor chestiuni de drept în sensul de a se stabili dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an și 4 luni închisoare și 4 ani și 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

II. Expunerea succintă a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 1.819/271/2009* al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a fost sesizată să examineze recursurile declarate de către inculpații M.G., T.G. și C.I. și de către partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Satu Mare, în reprezentarea Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca împotriva Deciziei penale nr. 5/A din data de 8 noiembrie 2013, pronunțată de către Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 1.819/271/2009, prin care s-a modificat Sentința penală nr. 1.697 din data de 27 decembrie 2012, pronunțată de către Judecătoria Oradea, în Dosarul nr. 1.819/271/2009.

Prin Sentința penală nr. 1.697 din data de 27 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.819/271/2009 de Judecătoria Oradea, s-a dispus — în baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior — încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului M.G., pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, cu aplicarea art. 13 din Codul penal anterior.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior, s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva aceluiași inculpat pentru participatie improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prevăzută de art. 31 alin. 2 raportat la art. 290 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva aceluiași inculpat pentru instigare la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzută de art. 25 raportat la art. 290 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 334 din Codul de procedură penală anterior s-a schimbat încadrarea juridică a faptei din art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior (faptă cu privire la care s-a dispus extinderea procesului penal) în art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, text în baza căruia s-a dispus condamnarea inculpatului M.G. la pedeapsa de 10 ani închisoare.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior, inculpatului i s-a aplicat pedeapsa complementară a interdicției drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani.

În baza art. 71 alin. 2 din Codul penal anterior s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului T.G. pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 13 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 13 din Codul penal anterior.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior s-a încetat procesul penal pornit împotriva aceluiași inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzută de art. 290 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 334 din Codul de procedură penală anterior s-a schimbat încadrarea juridică din art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior (pentru care s-a extins procesul penal) în art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, text în baza căruia inculpatul T.G. a fost condamnat la pedeapsa de 10 ani închisoare.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior, inculpatului i s-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani.

În baza art. 71 alin. 2 din Codul penal anterior s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului C.I. pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzută de art. 290 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 334 din Codul de procedură penală anterior s-a schimbat încadrarea juridică a faptei din art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior (pentru care s-a extins procesul penal) în art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, text în baza căruia inculpatul C.I. a fost condamnat la pedeapsa de 10 ani închisoare.

În baza art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior i s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani.

În baza art. 71 alin. 2 din Codul penal anterior i s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 14 și 346 din Codul de procedură penală anterior cu referire la art. 998 din Codul civil anterior inculpatul M.G. a fost obligat la plata sumei de 13.243 lei către partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală.

În baza art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal anterior s-a confiscat în favoarea statului suma de 787.054,63 lei de la inculpatul M.G.

În baza art. 348 și 445 din Codul de procedură penală anterior s-a dispus anularea unor facturi fiscale.

În baza art. 189 din Codul de procedură penală anterior s-a dispus virarea din fondul Ministerului Justiției în contul Baroului de Avocați Bihor a sumei de 300 lei, reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, conform Delegației nr. 1.750 din 30 martie 2009, și a sumei de 200 lei, reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, conform Delegației nr. 3.039 din 29 mai 2012.

În baza art. 191 alin. 2 din Codul de procedură penală anterior fiecare dintre inculpați a fost obligat la plata sumei de 3.000 lei cu titlu de cheltuielile judiciare în favoarea statului.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel inculpații M.G., T.G., C.I. și partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Prin Decizia penală nr. 5/A din 8 noiembrie 2013 a Tribunalului Bihor, pronunțată în Dosarul nr. 1.819/271/2009, cu majoritate, în baza art. 379 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală anterior a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală.

În baza art. 379 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală anterior au fost admise apelurile declarate de inculpații M.G., T.G. și C.I. împotriva aceleiași sentințe penale pe care a modificat-o în sensul că a înlăturat dispoziția instanței de fond de condamnare a inculpaților M.G., T.G. și C.I. pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior, precum și dispoziția de aplicare a pedepselor complementare și accesorii.

În baza art. 334 din Codul de procedură penală anterior s-a schimbat încadrarea juridică dată faptei inculpatului M.G. de către instanța de fond (pentru care s-a extins procesul penal) din infracțiunea prevăzută de art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior în infracțiunea prevăzută de art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, text în baza căruia a fost condamnat inculpatul M.G. la pedeapsa de 10 ani închisoare și i s-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani, conform art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 334 din Codul de procedură penală anterior s-a schimbat încadrarea juridică dată faptei inculpatului T.G. de către instanța de fond (pentru care s-a extins procesul penal) din infracțiunea prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior în infracțiunea prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, text în baza căruia inculpatul T.G. a fost condamnat la pedeapsa de 10 ani închisoare și i s-a aplicat acestuia pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani, conform art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 334 din Codul de procedură penală anterior s-a schimbat încadrarea juridică dată faptei inculpatului C.I. de către instanța de fond (pentru care s-a extins procesul penal) din infracțiunea prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior în infracțiunea prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, text în baza căruia i-a condamnat pe inculpatul C.I. la pedeapsa de 10 ani închisoare și i-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani, conform art. 65 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 71 alin. 2 din Codul penal anterior, s-a aplicat inculpaților pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor

prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza II și lit. b) și c) din Codul penal anterior, pe durata executării pedepselor principale.

A fost redus cuantumul sumei confiscate în favoarea statului de la inculpatul M.G. de la 787.054,63 lei la suma de 654.059,7 lei.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

În baza art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală anterior, partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală a fost obligată la plata sumei de 200 lei cheltuieli judiciare în apel, restul cheltuielilor judiciare în apel rămânând în sarcina statului, în baza art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală anterior.

În conformitate cu art. 189 alin. 2 din Codul de procedură penală anterior, s-a dispus plata din fondurile Ministerului Justiției către Baroul Bihor a sumei de 300 lei cu titlu de onorariu apărător din oficiu, conform delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 3.408 din 6 august 2013.

În opinie separată, un membru al completului de judecată a opinat în sensul admiterii apelurilor declarate de inculpații M.G., T.G. și C.I., al respingerii solicitării parchetului de extindere a procesului penal în baza art. 336 din Codul de procedură penală anterior, al încetării procesului penal în baza art. 10 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală anterior (lipsa condiției prevăzute de lege necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 215¹ din Codul penal anterior) și al menținerii dispozițiilor primei instanțe pentru încetarea procesului penal în baza art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală anterior.

Sub aspectul situației de fapt, instanța de apel a reținut, în esență, că infracțiunea de delapidare constă în aceea că, pe parcursul anilor 2001—2002, inculpatul M.G. (în calitate de administrator și asociat al S.C. C. Com — S.R.L. Oradea), beneficiind de complicitatea inculpaților T.G. (în calitate de administrator al S.C. U. D. — S.R.L.) și C.I. (în calitate de administrator al S.C. C. Com — S.R.L. și S.C. S. — S.R.L.), sub pretextul plății a 46 din cele 61 de facturi fiscale care atestau achiziții fictive de către S.C. C. Com — S.R.L., și-a însușit sumă totală de 654.059,7 lei din conturile S.C. C. Com — S.R.L., virând aceste sume fie prin ordine de plată, fie efectuând plăți în numerar, fie întocmind proces-verbal de compensare cu S.C. C. — S.R.L., S.C. S. — S.R.L., S.C. Z. Com — S.R.L. și S.C. U. D. — S.R.L.

Împotriva Deciziei penale nr. 5/A din 8 noiembrie 2013 a Tribunalului Bihor au declarat recurs inculpații M.G., T.G., C.I. și partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Satu Mare în reprezentarea Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca.

La data de 17 octombrie 2014, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus repunerea pe rol a cauzei pentru a pune în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în sensul lămuririi chestiunilor ce formează obiectul prezentului dosar.

Prin Încheierea de ședință din data de 20 octombrie 2014 a fost pusă în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reținându-se următoarele:

La termenul de judecată din 21 noiembrie 2011, apărătorii inculpaților au invocat excepția prescripției răspunderii penale în cauză, cu privire la toate infracțiunile pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, respectiv infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 13 din Codul penal anterior, fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prevăzută de art. 290 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă

continuată prevăzută de art. 290 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, însă instanța de fond a amânat pronunțarea pe excepția invocată pentru data de 12 decembrie 2011, când a decis că asupra excepției invocate urmează să se pronunțe după terminarea cercetării judecătorești, odată cu soluționarea pe fond a cauzei.

La termenul de judecată din 23 aprilie 2012, instanța de fond a pus în discuție cererea pentru extinderea procesului penal față de inculpați pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior și mai apoi a procedat la extinderea procesului penal.

La termenul de judecată din 10 decembrie 2012, instanța de fond a pus în discuție cererea pentru schimbarea încadrării juridice a infracțiunii pentru care s-a extins procesul penal, respectiv din art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior în art. 215¹ alin. 2 din Codul penal anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

Instanța care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu chestiunea de drept supusă dezlegării a arătat că, având în vedere dispozițiile art. 187 din Codul penal din care rezultă că prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei, văzând și dispozițiile art. 308 alin. (2) din Codul penal privind limitele de pedeapsă care fac trimitere la infracțiunea de bază prevăzută de art. 295 din Codul penal, neexistând posibilitatea exercitării unui recurs în casație ca urmare a judecării cauzei în recurs, văzând și opiniile diferite ale membrilor completului de judecată din apel expuse anterior, precum și punctele de vedere ale Ministerului Public și părților din cauză, raportat la aplicarea art. 5 din Codul penal și data comiterii presupuselor infracțiuni, se impune interpretarea textelor de lege din partea instanței supreme cu efecte obligatorii pentru toate organele judiciare.

S-a arătat, de asemenea, că interpretarea textelor legale de mai sus are efect direct cu privire la termenul de prescripție a răspunderii penale, care se va calcula în funcție de calificarea infracțiunii de delapidare prevăzută de art. 308 din Codul penal ca fiind o infracțiune autonomă, o formă atenuată sau o cauză de reducere a pedepsei cu o treime față de limitele formei de bază.

Totodată, având în vedere că problema supusă dezbaterii este similară cu interpretarea art. 258 din Codul penal din 1968 care prevedea că pentru infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul prevăzute de art. 246—250 din Codul penal din 1968, comise de către alți sau ceilalți funcționari, maximul pedepselor se reduce cu o treime și întrucât nu a existat un recurs în interesul legii care să stabilească durata termenului de prescripție a răspunderii penale pentru aceste infracțiuni, iar în jurisprudența actuală nu a fost identificată o speță similară cu cea din prezenta cauză, s-a apreciat că demersul instanței nu pare lipsit de utilitate.

A mai menționat Curtea de Apel Oradea că, întrucât problema de drept supusă examinării privește fondul cauzei și a intervenit în etapa dezbaterilor cauzei, precum și pentru respectarea principiilor legalității și echității care cârmuiesc procesele penale, în baza art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, se impune suspendarea judecării cauzei în recurs.

Prin urmare, instanța de recurs a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept în sensul de a se stabili dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154

alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an 4 luni închisoare și 4 ani 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

III. Dispoziții legale incidente

Art. 295 din Codul penal — Delapidarea

„(1) Însușirea, folosirea sau traficarea de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

(2) Tentativa se pedepsește.”

Art. 308 din Codul penal — Infrațiuni de corupție și de serviciu comise de alte persoane

„(1) Dispozițiile art. 289—292, 295, 297—301 și 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice.

(2) În acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.”

Art. 154 din Codul penal — Termenele de prescripție a răspunderii penale

„(1) Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt:

a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani;

b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 20 de ani;

c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;

d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;

e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amendă.

(2) Termenele prevăzute în prezentul articol încep să curgă de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni, iar în cazul infracțiunilor de obicei, de la data săvârșirii ultimului act.

(3) În cazul infracțiunilor progresive, termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data săvârșirii acțiunii sau inacțiunii și se calculează în raport cu pedeapsa corespunzătoare rezultatului definitiv produs.

(4) În cazul infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale, săvârșite față de un minor, termenul de prescripție începe să curgă de la data la care acesta a devenit major. Dacă minorul a decedat înainte de împlinirea majoratului, termenul de prescripție începe să curgă de la data decesului.”

IV. Punctul de vedere al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a considerat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării acestor chestiuni de drept, având în vedere dispozițiile art. 187 din Codul penal din care rezultă că prin „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a

cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei, văzând și dispozițiile art. 308 alin. (2) din Codul penal privind limitele de pedeapsă care fac trimitere la infracțiunea de bază prevăzută de art. 295 din Codul penal, raportat la aplicarea art. 5 din Codul penal și data comiterii presupuselor infracțiuni.

De asemenea, a menționat că interpretarea textelor legale de mai sus are efect direct asupra termenului de prescripție a răspunderii penale, care se va calcula în funcție de calificarea infracțiunii de delapidare prevăzută de art. 308 din Codul penal ca fiind o infracțiune autonomă, o formă atenuată sau o cauză de reducere a pedepsei cu o treime față de limitele formei de bază.

Potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală, unul dintre membrii completului de judecată a precizat punctul său de vedere, în sensul că în cazul infracțiunii de delapidare în varianta prevăzută de art. 308 din Codul penal cu referire la art. 295 din același cod reducerea prevăzută de art. 308 alin. (2) din Codul penal care prevede că limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime are influență și în privința stabilirii termenelor de prescripție a răspunderii penale conform art. 154 din Codul penal, termenul de prescripție fiind — într-o asemenea situație — cel stabilit în art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal cu referire la art. 154 alin. (4) din Codul penal.

De asemenea, un alt membru al completului de judecată a adus la cunoștință punctul său de vedere, acesta constând în faptul că pedeapsa prevăzută de lege este cea prevăzută în textul art. 295 din Codul penal, limitele acesteia fiind forme atenuante care nu au influență asupra reducerii termenului de prescripție.

V. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Inculpații M.G., T.G. și C.I. nu au formulat un punct de vedere scris privind chestiunea de drept supusă judecării, astfel cum aveau posibilitatea potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

VI. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că la nivelul curților de apel și al instanțelor de judecată arondate s-au conturat următoarele opinii:

Cu privire la prima problemă de drept supusă dezlegării, într-o opinie majoritară exprimată s-a susținut că dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal reprezintă o formă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

În susținerea acestei opinii s-a avut în vedere conținutul art. 308 din Codul penal, intitulat „Infrațiuni de corupție și serviciu comise de alte persoane”, care face trimitere la dispozițiile art. 295 din Codul penal și care nu definește o altă infracțiune autonomă, cu alt conținut constitutiv sau cu altă denumire diferită de cea de delapidare prevăzută de art. 295 din Codul penal.

Printre argumentele aduse în susținerea acestei opinii s-a invocat că în legea penală o faptă este incriminată fie într-o singură variantă, fie în mai multe variante: tip sau de bază, agravată sau atenuată.

Norma de incriminare a variantei-tip a unei fapte descrie condițiile obiective și subiective care se cer îndeplinite cumulativ pentru ca acea faptă să constituie infracțiune. Inexistența uneia dintre aceste condiții face ca fapta săvârșită în concret să nu corespundă modului legal și, în consecință, să nu fie infracțiune.

Varianta agravată sau atenuată a unei infracțiuni presupune mai întâi condițiile conținutului variantei-tip, la care se adaugă anumite elemente circumstanțiale care pot să se refere la aspectul material sau moral al faptei, la obiectul sau subiecții faptei ori la locul și timpul săvârșirii faptei, imprimându-i acesteia, în abstract, o gravitate mai ridicată sau mai redusă.

De regulă, toate variantele de incriminare a unei fapte (tip, agravată, atenuată) sunt descrise în același text, dar în alineate diferite (a se vedea determinarea sau înlesnirea sinuciderii — art. 191; traficul de persoane — art. 210; violul — art. 218; înșelăciunea — art. 244 etc.), ori în texte distincte (de exemplu, furtul simplu — art. 228; furtul calificat — art. 229; tâlhăria simplă — art. 233; tâlhăria calificată — art. 234; bancruta simplă, bancruta frauduloasă etc.).

De asemenea, s-a evidențiat că la infracțiunile de corupție și de serviciu prevăzute în titlul V al Codului penal, partea specială, legiuitorul, pentru economie de text și evitarea unor repetări sau suprapunerii, a procedat la incriminarea variantelor agravate, când unele dintre aceste fapte au produs consecințe deosebit de grave, într-un text unic situat la finele incriminării grupului de fapte de corupție și de serviciu, în art. 309; la fel a procedat legiuitorul și în legătură cu incriminarea acestor fapte într-o variantă atenuată, în art. 308 alin. (1) din Codul penal, determinată de faptul că subiectul activ nemijlocit este o altă persoană decât funcționarul public.

Așadar, în art. 308 alin. (1) din Codul penal este prevăzută o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare, imprimându-se acesteia o gravitate în abstract mai redusă datorită faptului că subiectul activ nemijlocit este un particular, și nu un funcționar public.

În susținerea acestui punct de vedere s-a mai precizat că nu poate fi vorba despre o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă, întrucât în această variantă atenuată calitatea de subiecți activi nemijlociți o au persoanele prevăzute la art. 308 din Codul penal, astfel că legiuitorul a considerat că este vorba despre un pericol social redus dacă fapta este săvârșită de aceste persoane, iar nu de funcționari publici, care sunt subiecți activi în cadrul variantei de bază a infracțiunii. Astfel, pentru varianta atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute la art. 295 alin. (1) raportat la art. 308 din Codul penal, limitele de pedeapsă ale pedepsei închisorii se reduc cu o treime, minimul special fiind de 1 an și 4 luni, iar maximul de 4 ani și 8 luni.

Totodată, în sprijinul acestei opinii s-a apreciat că nu poate fi vorba nici despre o infracțiune autonomă, având în vedere că art. 308 face trimitere la art. 295 din Codul penal, iar singurul element de diferențiere dintre infracțiunea prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal și cea prevăzută de art. 295 alin. (1) raportat la art. 308 din Codul penal este dată de persoanele care au calitatea de subiecți activi nemijlociți ai infracțiunii, legiuitorul apreciind că faptele săvârșite de alți funcționari decât cei publici se impun a fi sancționate mai puțin drastic.

Punctul de vedere în sensul că prevederile art. 308 din Codul penal reprezintă o formă atenuată a infracțiunii de delapidare a mai fost argumentat și prin aceea că:

— art. 308 din Codul penal nu are în vedere alte valori sociale față de cele ocrotite de art. 295 alin. (1);

— art. 308 din Codul penal nu prevede un alt element material față de elementul material alternativ (însușirea, folosirea, traficare...) al infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 alin. (1) din Codul penal;

— art. 308 din Codul penal reprezintă o extindere a categoriilor de persoane care pot fi subiecți activi ai infracțiunii prevăzute de art. 295 alin. (1) din Codul penal, precum și al altor infracțiuni de serviciu;

— art. 295 alin. (1) se raportează la art. 308 din Codul penal, nu invers;

— art. 308 din Codul penal nu poate fi perceput ca o simplă cauză de reducere a limitelor de pedeapsă în condițiile în care scopul principal al existenței respectivului articol a fost circumstanțierea subiectului activ al infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 alin. (1) din Codul penal, reducerea pedepsei fiind subsidiară.

În a doua opinie exprimată s-a apreciat că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă.

În susținerea acestei opinii s-a subliniat că singurul element de diferențiere dintre art. 308 din Codul penal și art. 295 din Codul penal este reprezentat de calitatea subiectului activ al infracțiunii, art. 308 din Codul penal stabilind că norma de incriminare prevăzută de art. 295 din Codul penal nu se aplică numai funcționarilor publici, ci și persoanelor care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice, în acest caz limitele de pedeapsă reducându-se cu o treime.

Având în vedere modalitatea de redactare a textului, nu se poate vorbi despre o infracțiune autonomă sau despre o formă atenuată a infracțiunii de delapidare în cazul art. 308 din Codul penal, ci despre o cauză de reducere a pedepsei.

În sprijinul opiniei că dispozițiile art. 308 din Codul penal instituie doar o cauză de reducere a pedepsei care este legată de calitatea subiectului activ, s-a subliniat că acest aspect rezultă din chiar cuprinsul alin. (2) al art. 308 în care se menționează că limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.

Așadar, s-a arătat că nu poate fi vorba de o infracțiune autonomă, deoarece, pe de o parte, articolul de lege menționat nu incriminează nicio faptă reprobabilă, iar pe de altă parte, trimiterele din textul articolului la dispozițiile ce incriminează o serie de infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciu îl fac să fie dependent de acele infracțiuni.

Totodată, în sprijinul aceleiași opinii s-a argumentat că nu poate fi vorba nici de o formă atenuată a infracțiunii, deoarece cauza de atenuare a pedepsei nu se regăsește în conținutul constitutiv al infracțiunii în discuție sau în cadrul elementelor de tipicitate, ci doar în calitatea subiectului activ, împrejurare ce nu caracterizează în mod intrinsec fapta imputabilă.

În a treia opinie exprimată s-a apreciat că în conținutul art. 308 din Codul penal este descrisă o infracțiune autonomă.

În formularea acestei opinii a fost avută în vedere, în primul rând, denumirea marginală a art. 308 din Codul penal: „Infracțiuni de corupție și de serviciu comise de alte persoane”. Din această denumire marginală rezultă că legiuitorul a intenționat să reglementeze o infracțiune, și nu o formă atenuată sau o cauză de reducere a pedepsei. Această modalitate de redactare este diferită de cea din reglementarea corespunzătoare existentă în vechiul Codul penal — art. 258: „Fapte săvârșite de alți funcționari” și denotă intenția legiuitorului de a se îndepărta și de a clarifica reglementarea anterioară.

Așadar, din redactarea diferită a notelor marginale din noul și, respectiv, vechiul Codul penal rezultă că legiuitorul a intenționat să reglementeze în art. 308 din Codul penal o infracțiune autonomă.

În al doilea rând, s-a avut în vedere că, potrivit teoriei generale a infracțiunii, condițiile referitoare la subiecții infracțiunii (în speță, subiectul activ) fac parte din însuși conținutul infracțiunii, nefiind doar elemente de atenuare/agravare a răspunderii penale. Condițiile referitoare la subiecții infracțiunii (în speță, subiectul activ) sunt necesare tocmai pentru ca fapta să constituie infracțiune, iar în lipsa lor răspunderea penală nu va fi atenuată/agravată, ci nu va putea fi atrasă, față de principiul legalității incriminării [art. 1 alin. (2) din Codul penal].

Or, în cazul formelor atenuate ale infracțiunii sau în situația cauzelor de reducere a pedepsei, răspunderea penală este atrasă, însă va fi atenuată. De aceea, reglementarea din art. 308 din Codul penal instituie o infracțiune, și nu o formă atenuată sau o cauză de reducere a pedepsei. Pe de altă parte, au fost avute rezerve față de sintagma „infracțiune autonomă” utilizată

în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Această sintagmă s-a apreciat că nu are o consacrare legală, fiind definită în mod diferit în doctrina juridică (a se vedea critica din F. Streteanu, *Tratat de drept penal. Partea generală*. vol. I, Editura C.H. Beck, 2008, p. 145), și poate crea dificultăți de înțelegere și aplicare, în măsura în care s-ar susține că în aplicarea art. 308 din Codul penal nu trebuie avute în vedere art. 289—292, 295, 297—301, 304 (de exemplu, s-ar putea ajunge la concluzia că luarea de mită săvârșită de o persoană ce exercită temporar, cu sau fără remunerație, o însărcinare în cadrul oricărei persoane juridice — art. 308 din Codul penal — nu este de competența materială a tribunalului, așa cum este infracțiunea din art. 289 din Codul penal — concluzie care, în mod evident, nu poate fi primită).

De aceea se apreciază că art. 308 din Codul penal reglementează o infracțiune (nu o formă atenuată sau o cauză de reducere a pedepsei), nefiind necesară sintagma „infracțiune autonomă”.

Într-o altă ordine de idei, s-a arătat că dispozițiile art. 308 din Codul penal nu constituie o cauză de reducere a pedepsei, ci aceste dispoziții legale reglementează o infracțiune de sine stătătoare, al cărei subiect activ calificat este un funcționar care nu face parte din categoria limitativ enumerată de dispozițiile art. 175 din Codul penal, în sensul că nu este un funcționar public.

S-a argumentat că, întrucât singura condiție prevăzută de art. 308 din noul Codul penal a cărei îndeplinire determină reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de art. 295 din noul Cod penal vizează o anumită calitate a subiectului activ al infracțiunii de delapidare care astfel devine un subiect activ calificat, așa cum se cere în norma de bază, respectiv în art. 295 din Codul penal, concluzia de mai sus este evidentă.

Drept urmare, s-a subliniat că acest text de lege reglementează o infracțiune de sine stătătoare, și anume delapidarea săvârșită de un funcționar care nu este funcționar public, și nu reprezintă o cauză de reducere a pedepsei care să determine, conform art. 187 din noul Codul penal, calculul termenului de prescripție a răspunderii penale prin raportare la limitele de pedeapsă prevăzute de art. 295 din noul Codul penal.

Pe de altă parte, s-a observat că textul art. 187 din Codul penal preia întocmai textul art. 141¹ din vechiul Codul penal, în ceea ce privește stabilirea înțelesului expresiei de „pedeapsă prevăzută de lege”.

De asemenea, s-a precizat că o astfel de argumentație este susținută și de principiul legalității sancțiunilor de drept penal, astfel cum este reglementat în art. 2 alin. (1) din noul Codul penal, potrivit căruia pedepsele aplicabile persoanelor care au săvârșit infracțiuni sunt cele prevăzute de legea penală. Or, după cum s-a menționat, legea penală, conform art. 308 alin. (2) din noul Codul penal, prevede explicit că, în cazul prevăzut de art. 308 alin. (1) din noul Codul penal, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.

Atât timp cât textul art. 308 din Codul penal instituie o condiție referitoare la conținutul constitutiv al infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal, care nu se regăsește în norma de bază menționată, respectiv instituie o condiție vizând latura subiectivă a acestei infracțiuni în ceea ce privește calitatea subiectului activ, de funcționar, este evident că nu se poate aprecia că acest text reprezintă o cauză de reducere a pedepsei, raportul dintre cele două dispoziții legale, art. 295 din Codul penal și art. 308 din Codul penal, fiind cel de la gen la specie.

Cu privire la a doua problemă de drept supusă dezlegării, într-o opinie majoritară, s-a apreciat că pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d)

din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an și 4 luni închisoare și 4 ani și 8 luni închisoare.

În sprijinul acestei păreri, într-o primă ipoteză, s-a arătat că stabilirea termenului de prescripție pentru această infracțiune este în strânsă legătură cu dezlegarea de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul penal coroborate cu ale art. 295 alin. 1 din Codul penal. Or, în art. 308 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 295 alin. (1) din Codul penal este incriminată delapidarea într-o variantă atenuată, ale cărei limite speciale ale pedepsei prevăzute la varianta-tip consacrată în art. 295 alin. (1) din Codul penal se reduc cu o treime. Prin urmare, limitele speciale ale pedepsei pentru infracțiunea de delapidare varianta-tip prevăzută în art. 308 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 295 alin. (1) din Codul penal sunt 1 an și 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare.

Termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 295 alin. (1) din Codul penal se calculează potrivit art. 154 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 187 din Codul penal în funcție de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată, fără a lua în calcul cauzele de reducere sau majorare a pedepsei.

Cauzele avute în vedere în această ipoteză sunt însă cele prevăzute de art. 79 alin. (1) și (2) din Codul penal (tentativă, circumstanțe atenuante și cauze specială de reducere a pedepsei, respectiv circumstanțe agravante, infracțiune continuată, concurs sau recidivă), iar nu variantele atenuate sau agravate ale unei infracțiuni pentru care legea însăși prevede limite speciale de pedeapsă.

În concluzie, s-a arătat că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 295 alin. (1) din Codul penal este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an 4 luni închisoare și 4 ani 8 luni închisoare.

Într-o a doua ipoteză, și în cazul instanțelor care au opinat că infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal nu constituie o formă atenuată a infracțiunii de delapidare, fiind de părere fie că reprezintă o infracțiune autonomă, fie că reprezintă o cauză de reducere, s-a apreciat că termenul de prescripție se calculează, de asemenea, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) Codul penal, prin raportare la limitele speciale de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunile de delapidare, reduse prin voința legiuitorului, în raport cu calitatea persoanei, cu o treime.

În opinie minoritară, s-a considerat că pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

În sensul celor susținute, s-a avut în vedere că limitele de pedeapsă sunt cele prevăzute de art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, astfel că, în cazul termenului de prescripție a răspunderii penale, se ține cont de pedeapsa prevăzută de lege fără a se lua în calcul cauzele de reducere, așa cum prevede în mod expres și art. 187 din Codul penal.

În considerarea opiniei că art. 308 din Codul penal constituie o variantă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal, s-a menționat că termenele de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii prevăzute de art. 308 din Codul penal se vor raporta la infracțiunea de bază, respectiv la cea prevăzută de art. 295 din Codul penal, respectiv la limitele de pedeapsă cuprinse între 2 ani și 7 ani închisoare.

S-a mai precizat că aceeași concluzie se desprinde și din faptul că, pe de o parte, art. 154 din Codul penal face referire la pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, iar

art. 187 din Codul penal prevede că prin „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei, iar, pe de altă parte, art. 308 alin. (2) din Codul penal privind limitele de pedeapsă, făcând trimitere la infracțiunea de bază prevăzută de art. 295 din Codul penal și nestabilind limite de pedeapsă distincte, reglementează astfel doar o cauză de reducere a pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea de bază, determinată de calitatea specială a subiectului activ.

Prin urmare, s-a concluzionat că infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal, fiind o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal, termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Totodată, s-a mai arătat că la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale ar trebui să se ia în calcul limitele de pedeapsă ale infracțiunii imputabile, fără a se lua în calcul limitele reduse conform art. 308 din Codul penal, tocmai în considerarea faptului că acest articol de lege instituie doar o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă. S-a considerat așadar că în acest fel s-ar da satisfacție dispozițiilor art. 187 din Codul penal, dar și unei jurisprudențe stabilite de Înalta Curte de Casație și Justiție, indicându-se deciziile pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 7 din 26 mai 2014, nr. 8 din 26 mai 2014 și nr. 14 din 16 iunie 2014.

Pe de altă parte, tot cu privire la modalitatea de calcul al termenului de prescripție a răspunderii penale, în cuprinsul punctelor de vedere transmise, s-a invocat Decizia pronunțată în urma soluționării recursului în interesul legii de către instanța supremă nr. XXVIII din 18 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007.

VII. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia specialiștilor în drept penal asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

Institutul de Cercetări Juridice „Andrei Rădulescu” a comunicat că, în opinia sa, în alineatul (1) al art. 308 din Codul penal este prevăzută o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare, imprimându-se acesteia o gravitate în abstract mai redusă datorită faptului că subiectul activ nemijlocit este un particular, și nu un funcționar public.

În ceea ce privește a doua problemă de drept supusă dezlegării, s-a precizat că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 295 alin. (1) din Codul penal este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an și 4 luni închisoare și 4 ani și 8 luni închisoare.

VIII. **Jurisprudența națională în materie**

Au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Curtea de Apel Galați și la Judecătoria Sfântu Gheorghe (Curtea de Apel Brașov).

Astfel, prin Sentința penală nr. 141 din 28 octombrie 2014, pronunțată de Judecătoria Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 34/119/2014, s-a dispus, printre altele, schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei V. A. din infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal din 1968 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal

din 1968 în infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 308 din Codul penal cu aplicarea art. 35 din Codul penal și art. 5 din Codul penal.

În baza art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatei pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 308 din Codul penal cu aplicarea art. 35 din Codul penal și art. 5 din Codul penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Din considerentele hotărârii rezultă că la calcularea termenului de prescripție instanța a avut în vedere pedeapsa prevăzută în art. 295 din Codul penal redusă ca efect al aplicării dispozițiilor art. 308 alin. (2) din Codul penal.

Prin Decizia penală nr. 787 din 18 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 13.831/4/2013, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a admis apelul declarat de partea civilă S.C. M.C. — S.R.L. împotriva Sentinței penale nr. 1.412 din 15 aprilie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în Dosarul nr. 13.831/4/2013, și, printre altele, a dispus desființarea, în parte, a sentinței penale apelate și, rejudecând, condamnarea inculpatei B.N. la pedeapsa de 2 ani închisoare, în baza art. 295 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 308 din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 din Codul penal.

Din considerentele hotărârii rezultă că limitele de pedeapsă care se iau în considerare la calculul termenului de prescripție a răspunderii penale sunt cele prevăzute de art. 295 alin. (1) din Codul penal, fără a se ține seama de reducerea cu o treime la care face referire art. 308 din Codul penal, întrucât, potrivit art. 187 din Codul penal, prin pedeapsa prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau majorarea a pedepsei.

Prin Decizia penală nr. 468/A din 20 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 187/44/2014, Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și familie a admis contestațiile în anulare formulate de contestatorii Ș.T. și D.N. împotriva Deciziei penale nr. 87/A din 19 februarie 2014 a Curții de Apel Galați, a desființat decizia și, în rejudecare, a admis apelurile declarate de contestatorii Ș.T. și D.N. și a dispus, printre altele, schimbarea încadrării juridice a faptelor deduse judecării din infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 215¹ alin. 1 și 2 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1968, în infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, cu aplicarea art. 35 din Codul penal și art. 5 din Codul penal, pentru inculpatul Ș.T., și din infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 215¹ alin. 1 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1968, în infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, cu aplicarea art. 35 din Codul penal și art. 5 din Codul penal pentru inculpata D.N.

În baza art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) teza a II-a din Codul de procedură penală, art. 122 alin. 1 lit. d) și art. 124 din Codul penal din 1968 s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpaților Ș.T. și D.N. pentru săvârșirea infracțiunilor de delapidare.

Din considerentele hotărârii rezultă că instanța care a rejudecat apelul a avut în vedere la calcularea termenului de prescripție pedeapsa prevăzută în art. 295 din Codul penal redusă ca efect al aplicării dispozițiilor art. 308 alin. (2) din Codul penal.

IX. În jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

X. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a propus următoarea soluție cu privire la chestiunile de drept ce fac obiectul sesizării:

Dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

Termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 295 din Codul penal coroborat cu art. 308 din același cod va fi de 5 ani, conform dispozițiilor art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse cuprinse între 1 an și 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Referitor la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită, opinia judecătorului-raportor a fost în sensul că dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal și că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 295 alin. (1) raportat la art. 308 din Codul penal este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă, astfel cum au fost reduse cu o treime, cuprinse între 1 an și 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, a curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar problema de drept să nu fi fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

În cauză, Curtea de Apel Oradea a fost investită cu soluționarea unei pricini în ultimă instanță, respectiv recursurile declarate de inculpații M.G., T.G., C.I. și de partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Deciziei penale nr. 5/A/8.11.2013, pronunțată de Tribunalul Bihor.

Obiectul sesizării vizează o chestiune de drept de care depinde soluționarea în recurs a cauzei, astfel că interpretarea textelor legale are efect direct cu privire la termenul de prescripție a răspunderii penale.

Prin Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a statuat că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

De asemenea, chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face, în prezent, obiectul unui recurs în interesul legii.

Pe fondul chestiunilor de drept a căror dezlegare se solicită, s-a concluzionat că dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal și că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 295 alin. (1) raportat la art. 308 din Codul penal este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă, astfel cum au fost reduse cu o treime, cuprinse între 1 an și 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare.

Aceste opinii se fundamentează pe următoarele argumente:

În procesul de incriminare a unui act de conduită, legiuitorul elaborează conceptul faptei, care reprezintă **dispoziția** din norma de incriminare și prevede **sanctiunea**, respectiv pedepsele aplicabile faptului incriminat.

Așadar, o normă penală completă se compune dintr-o dispoziție care descrie faptul incriminat și o sancțiune care caracterizează ilicitul ca fiind de natură penală prin prevederea unei pedepse.

Din această perspectivă, norma prevăzută în art. 295 din Codul penal care incriminează delapidarea este o normă completă, în structura sa regăsindu-se atât dispoziția (însușirea, folosirea, traficarea), cât și sancțiunea (pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică).

Totodată, reprezintă norma de incriminare a variantei-tip a faptei de delapidare conținând condițiile obiective și subiective care se cer îndeplinite cumulativ pentru ca fapta să constituie infracțiune, inclusiv condiția privind calitatea de funcționar a subiectului activ.

Spre deosebire de dispozițiile art. 295 din Codul penal, textul art. 308 alin. (1) din Codul penal conține o enumerare a infracțiunilor pentru a căror comitere nu este necesară calitatea de funcționar public a subiectului activ, inclusiv a infracțiunii de delapidare, cu precizarea că dispozițiile acestor norme de incriminare se aplică și altei categorii de persoane, respectiv acelora care „*exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice*”.

Alineatul (2) al aceluiași articol face trimitere la limitele speciale ale pedepsei pentru infracțiunile enumerate, care se reduc cu o treime.

Art. 308 din Codul penal nu este o reglementare nouă, una asemănătoare a existat în Codul penal anterior.

Astfel, potrivit art. 258 alin. 1 din Codul penal anterior, „art. 246—250 privitoare la funcționari publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.”

Prin modalitatea de reglementare, dispozițiile art. 308 din Codul penal nu definesc o infracțiune-tip, de sine stătătoare, întrucât în structura normei nu este descrisă o faptă distinctă, cu o configurație proprie, ci se face trimitere la dispozițiile și pedepsele cuprinse în alte norme de incriminare, printre care și cele prevăzute în art. 295 din Codul penal.

Ca atare, norma juridică din art. 308 din Codul penal nu are aptitudinea de a funcționa independent, ca infracțiune-tip, ci doar în strânsă legătură cu normele de incriminare pe care le enumeră.

De altfel, chiar denumirea marginală a textului, „Infracțiuni de corupție și servicii comise de alte persoane”, conduce la o asemenea concluzie.

Trimiterea din conținutul art. 308 din Codul penal la dispoziția și pedeapsa din norma prevăzută în art. 295 din același cod constituie un procedeu de tehnică legislativă.

De regulă, trimiterea din conținutul unei dispoziții legale la alte norme poate avea funcție complinitoare, de extensiune sau de excludere¹.

În cazul în care îndeplinește o funcție complinitoare, norma la care se face trimitere întregeste conținutul normei de trimitere, în care nu s-a voit să se repete situații anterior reglementate (dispoziția ori sancțiunea). În acest caz, norma de trimitere este incompletă având caracterul unei norme de trimitere sau de referire care însă prin acest procedeu dobândește toate caracteristicile unei norme de incriminare tip.

Același procedeu, al trimerii la alte norme de incriminare, poate fi utilizat și în sens contrar, și anume cu funcție de excludere, în scopul eliminării din conținutul normei a unor raporturi.

Spre deosebire de situațiile anterior prezentate, în cazul dispoziției legale analizate, respectiv art. 308 din Codul penal, trimiterea pe care textul o face la dispoziția din art. 295 din Codul penal are rolul de a **extinde cadrul juridic** al acestei ultime reglementări, astfel încât să devină aplicabilă nu doar funcționarilor publici, ci și „*persoanelor care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice*”.

Așadar, reglementarea din art. 308 din Codul penal funcționează pe structura normei de incriminare prevăzute de art. 295 din Codul penal, pe care o extinde în ceea ce privește calitatea subiectului activ, și, ca o consecință a acestei modificări, legiuitorul a adaptat limitele de pedeapsă la gradul de pericol social abstract rezultat din schimbarea intervenită cu privire la acest termen al infracțiunii.

De altfel, doctrina anterioară modificărilor intervenite prin intrarea în vigoare a noului Cod penal reținea, cu privire la art. 258 din Codul penal anterior, că îndeplinește funcția de extensiune în scopul lărgirii cadrului juridic al reglementării, astfel încât să devină aplicabilă și altor raporturi².

Este adevărat însă că, prin tehnica trimerii, între cele două norme juridice se creează o legătură în plan normativ, una devenind suportul juridic al celeilalte.

Legătura în plan normativ dintre cele două reglementări, art. 295 și art. 308 din Codul penal, a apărut din necesitatea construirii prin derivație, pornind de la conceptul faptei prevăzute în art. 295 din Codul penal, a unei variante a aceleiași infracțiuni.

Doctrina numește variante ale infracțiunii „*acele variațiuni pe care le prezintă infracțiunea în raport cu forma sa tipică, variațiuni determinate de legiuitor cu ocazia incriminării faptei și în raport cu variațiunile pe care le prezintă gradul de pericol social generic al acestora*.”³

De regulă, infracțiunile-tip împreună cu variantele acestora sunt cuprinse în același articol, cum ar fi, spre exemplu, infracțiunea de înșelăciune care este prevăzută în varianta-tip în alin. (1) al art. 244 din Codul penal și o variantă agravată în alin. (2) al aceluiași articol.

Uneori, din rațiuni de tehnică legislativă, variantele se pot construi prin deviație pe orizontală și astfel au fost reglementate separat variantele calificate ale infracțiunii de bază, de la care s-a păstrat chiar denumirea marginală, cum ar fi, spre exemplu, omorul calificat, furtul calificat ori tâlhăria calificată, precum și variantele atenuate și agravate, cum ar fi, spre exemplu, dispozițiile art. 308 din Codul penal cu denumirea marginală „Infracțiuni de corupție și de servicii comise de alte persoane” și art. 309 din Codul penal cu denumirea marginală „Faptele care au produs consecințe deosebit de grave”.

Indiferent de modul cum sunt reglementate, variantele atenuate ori agravate ale unei infracțiuni au trăsăturile constitutive ale infracțiunii de bază la care se adaugă trăsături agravante sau atenuante, de natură a determina un tratament juridic diferit de cel al infracțiunii-tip.

Din materialul înaintat de Institutul de Cercetări Juridice rezultă că varianta agravată sau atenuată a unei infracțiuni presupune mai întâi condițiile conținutului variantei-tip, la care se adaugă anumite elemente circumstanțiale care pot să se refere la aspectul material sau moral al faptei, la obiectul sau subiecții faptei ori la locul și timpul săvârșirii faptei, imprimându-i acesteia, în abstract, o gravitate mai ridicată sau mai redusă.

Așadar, aceeași faptă poate fi deci incriminată, pe lângă forma tipică, în una ori mai multe variante, agravate sau atenuante, care corespund conceptului faptei prevăzute de legea penală în configurația tipică, deosebindu-se de aceasta prin anumite elemente circumstanțiale.

Astfel, infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 din Codul penal constituie infracțiunea-tip, reprezentând forma de bază, în raport cu dispozițiile art. 308 din Codul penal care, în mod evident, ca urmare a extinderii vizând subiectul activ al infracțiunii-tip la „*persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice*”, reprezintă o variantă atenuată a acesteia.

Ca atare, art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal, prezentând un grad de pericol social generic mai redus, în raport cu cel al infracțiunii-tip, în contextul în care fapta nu ar mai fi săvârșită de funcționarul public.

În ceea ce privește necesitatea reglementării ce face obiectul art. 308 din Codul penal, se constată că extinderea în ceea ce privește calitatea subiectului activ viza cea mai mare parte a infracțiunilor de corupție și servicii comise de alte persoane în legătură cu serviciul, astfel că trimiterea la dispozițiile și pedepsele prevăzute de infracțiuni-tip enumerate s-a realizat pentru a se evita paralelisme.

Astfel, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative, astfel că pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

Prin urmare, pentru a evita reluarea în cadrul fiecăreia dintre infracțiunile de bază a variantei atenuate s-a utilizat norma de trimitere.

Cu privire la opinia potrivit căreia dispozițiile art. 308 ar constitui o cauză de reducere a pedepsei, se constată că o asemenea concluzie nu poate fi generată decât de confuzia dintre cauzele de reducere a pedepsei și elementele circumstanțiale atenuante.

¹ Ion Petcu, Folosirea normelor de trimitere în tehnica elaborării actelor normative, RRD nr. 10/1972, p. 42—52.

² Ion Petcu, op. cit.

³ Constantin Bulai, Drept penal român, Partea generală, vol. I, Casa de Editură și Presă „Șansa” — S.R.L., București, 1992, p. 181.

Analizând conținutul incriminării formei de bază prevăzute de art. 295 din Codul penal, se constată că structura infracțiunii de delapidare este formată din condiții intrinseci (latura obiectivă și latura subiectivă) și condiții extrinseci, preexistente, care completează condițiile în care faptul este incriminat (calitatea de funcționar public a subiectului activ).

Astfel, cerința din norma incriminatoare ca subiectul activ, termen al infracțiunii, să aibă o anumită calitate determină ca această calitate să devină o condiție pentru existența infracțiunii, un element circumstanțial al incriminării.

Tot astfel, pentru varianta atenuată care extinde sfera subiectului activ la *persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice nu se modifică natura elementului circumstanțial*, respectiv calitatea subiectului activ, care este o condiție de existență a infracțiunii în varianta atenuată.

Este adevărat că atât elementele circumstanțiale, atenuante, cât și cauzele de reducere a pedepsei se referă la anumite împrejurări, stări, situații, întâmplări, calități sau alte date care au legătură cu fapta sau cu persoana inculpatului, ceea ce poate crea confuzie din perspectiva efectelor acestora⁴.

Deosebirea dintre ele rezidă în faptul că, în timp ce condițiile privind existența infracțiunii, deși extrinseci activității incriminate, fac parte din conținutul incriminării, cauzele de reducere sunt exterioare conținutului infracțiunii și au efecte doar în ceea ce privește gradul de pericol social al faptei, fiind criterii de individualizare a pedepsei⁵.

Revenind la chestiunea de drept pusă în discuție, se constată că dispozițiile art. 308 din Codul penal nu constituie o cauză de reducere a pedepsei, întrucât prin voința legiuitorului o anume calitate a subiectului activ al infracțiunii de delapidare (element circumstanțial de realizarea căruia depinde existența

infracțiunii) a determinat crearea unei variante atenuate, care reflectă prin intermediul limitelor de pedeapsă proprii gradul de pericol social abstract specific infracțiunii în varianta atenuată.

Ca o consecință a argumentelor prezentate anterior și care exclud calificarea normei prevăzute în art. 308 din Codul penal ca fiind cauză de reducere a pedepsei, pentru calcularea termenului de prescripție în cazul săvârșirii infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal, în varianta atenuată prevăzută de art. 308 din Codul penal, nu pot fi avute în vedere dispozițiile art. 187 din Codul penal, astfel că se va ține seama de pedeapsa prevăzută de art. 295 din Codul penal, redusă cu o treime.

Pentru considerentele expuse, se va admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.819/271/2009*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept, respectiv: dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an și 4 luni închisoare și 4 ani și 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Va stabili că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal, iar la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale se va ține seama de pedeapsa prevăzută de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 alin. (2) din Codul penal.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.819/271/2009*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept, respectiv: dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an 4 luni închisoare și 4 ani 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Stabilește că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

La calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale se ține seama de pedeapsa prevăzută de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 alin. (2) din Codul penal.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 ianuarie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Claudia Nicoleta Nedelea

⁴ Ștefan Daneș, Vasile Papadopol, Individualizarea judiciară a pedepselor, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985, p. 111.

⁵ Ștefan Daneș, Vasile Papadopol, op. cit, p. 112.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

